

[Aksel Larsen.]

Agitation. Den er ikke ærlig. Det er Inflation, dette her. Hvad er det for øvrigt for noget, man siger, at man vil bekæmpe Inflationen? Det siger man fra den samme Regerings Side, som har forøget Seddelmængden herhjemme med 200 Millioner paa et halvt Aar. Det er dog Indledning til Inflation, saa det klodser noget. Nu ved enhver, som kender lidt til Forholdene, at selv om man forøger Seddelmængden ganske betydeligt paa et kort Tidsrum, behøver det ikke at bevirke, at der automatisk, samme Dag som Pengene sættes i Omløb, ved at Staten laaner dem i Nationalbanken og sender dem ud, indtræder stigende Priser paa det, man skal købe for Pengene. Det kan komme noget senere; det er godt paa Vej, og det vil komme fortløbende. Men at det er en alvorlig Begyndelse til Inflation, kan der overhovedet ikke tvistes om.

Saa skulde man tro, at Regeringen vilde tage Reb i Sejlene. Men hvad gør den? Den gør det modsatte, den siger: Vi maa have sat mere Gang i Galocherne, vi maa have sat Priserne noget mere i Vejret, saa Pengenes Værdi bliver mindre. Og saa gaar man ud og siger til Befolkningen: Dette er Bekæmpelse af Inflationen.

Samtidig er der en anden Ting, som maa bemærkes. I de Begrundelser, man har givet for det fremsatte Lovforslag, har man sagt, at Loven var nødvendig for at undgaa Prisstigning. Man siger: Vi har ikke saa meget Valuta, at vi kan indføre saa meget her til Landet; desværre er Befolkningens Købekraft for stor, den vil købe alligevel, og saa bevirker det, at mere eller mindre samvittighedsløse Mennesker skruer Priserne op, for der er jo Købekraft og Mangel paa Varer; og det imødegaar vi ved denne Lov. — Ja, det imødegaa vi ved, at Regeringen iværksætter en statsorganiseret Fordyrelse af Varerne; for at forhindre, at Priserne stiger, gennemfører Regeringen en kraftig Prisstigning. Det er vist en Kureringsmetode efter Princippet, at Feberen forlod i hvert Fald Patienten, da han døde.

I øvrigt er det slet ikke sandt, at Priserne behøvede at stige, selv om der var Vareknaphed. Det er slet ikke sandt, for Regeringen har, som den højtærede Handelsminister saa mange Gange har betonet, alle de uindskrænkede Fuldmagter, den overhovedet paa nogen som helst Maade kan ønske sig, til at forhindre enhver Prisstigning. Hvis det ikke passer Regeringen, kan Priserne ikke stige. Hvad er det saa for noget at komme og sige, at vi maa gennem-

føre disse Prisstigninger for at forhindre andre i at sætte Priserne i Vejret?

Og saa endelig det sidste Argument, at disse Foranstaltninger skal virke forbrugsbegrænsende. Det er nødvendigt at begrænse Forbruget, det staar der i „Social-Demokraten“ i Dag. Jeg vil gerne have den højtærede Formands Tilladelse til at citere det paagældende korte Afsnit; jeg er nødt til at gøre det af Hensyn til det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen, som i Gaar var af den Opfattelse, at det kun var noget, ondartede Kommuniste sagde, at Regeringen ønskede at begrænse Forbruget. Jeg erindrer altsaa det ærede Medlem om, at i Gaar sagde Statsministeren, at hans Hensigt var at skære Forbruget ned, og i Dag staar der i „Social-Demokraten“ følgende:

„Arten af de Varer, der nu beskattes, er fastlagt ud fra Skatternes dobbelte Formaal: at skaffe forøgede Pengemidler til Statshusholdningen og at mindske et Forbrug, der kræver Import af Varer, der kan undværes, hvilket atter vil sige ved Hjælp af Skatterne at mindske Indførselen af visse ikke absolut nødvendige Varer for derved at sikre Valuta til de for Industri og Landbrug absolut nødvendige Raastoffer.“

Det staar der i „Social-Demokraten“'s ledende Artikel for i Dag. Jeg tror ikke, jeg misforstaar den, naar jeg siger, at Hensigten er altsaa at begrænse Forbruget. Man siger ganske vist i den samme Artikel et Par Linier før, at der ikke er „foreslaaet Skat paa nogen Vare, hvoraf Forbrug i en bestemt Mængde er saa at sige uundgaaeligt. Og Fødevarerne er fuldstændig fritaget“. Men dette er som saa meget andet af, hvad der skrives i det Blad, naturligvis i diame-tral Mod sætning til Sandheden. „Der er ikke foreslaaet Skat paa nogen Vare, hvoraf Forbrug i en bestemt Mængde er saa at sige uundgaaeligt“! Men se paa en Familie — man har vist forleden her i Tinget diskuteret, hvorvidt der eksisterer Familier med 12 Børn, hvad jeg formoder der gør, men jeg skal ikke male med saa bred en Pensel, som jeg ved at f. Eks. afdøde Borgbjerg malede med i 1923, da man diskuterede indirekte Skatter her i Tinget —, men saa tag en Familie med 4—5 Børn, eventuelt en arbejdsløs Familie eller en Husmandsfamilie ude paa Landet, paa et lille Brug eller saadan noget. Er der nogen Fare for, at de har mere Tøj til Børnene, end hvad der er absolut nødvendigt for at dække Børnenes Nøgenhed, er der nogen Fare for, at de er saa velforsynede med Tøj, at de